

Leagăn

Daniela Bălăuță

Flămândă luna se frământă
Rupând din foame rana ei,
Cu urletu-i ce nu cuvântă
Îneacă ceruri, frânge zmei.

·
Adună fluturi de prin oase
Își spală-n tuș durerea ei,
În gleznă îngeri mov își coase
Uitând de humă și de zei.

·
Ochii ar vrea să și-i ascundă,
Să doarmă numai cu-mprumut
Să bea din vis doar o secundă
Să-i plângă osul orb și mut.

·
Sub răni adoarme cu flori în piept,
Între aripi de mătase
O leagănă dorul alb și fiert,
Rana-i sfântă blând o coase.